RECENSIE · BLUES

Don't Ever Let Nobody Drag Your Spirit Down | Eric Bibb

Pijn kan krassen en graven. Ze hoeft niet de pen vast te houden die het einde schrijft.

SJB SELECTION · NOVEMBER 2026

Het refrein komt terug als een stap op de vloer: **tum, tum**, vast en trouw. Het klinkt een eeuw oud, en toch zingt Eric Bibb het in de tegenwoordige tijd. Pijn kan krassen, graven, blauwe plekken achterlaten; maar ze hoeft niet de pen vast te houden waarmee het einde wordt geschreven. De titelregel is een barrière, **dun, stevig, stil, taai en lichtend**, als een vangrail langs een weg die bergop gaat: hij laat de wond door, maar geeft haar de sleutels niet.

Bibb groeide op in Greenwich Village, in een huis waar muziek en maatschappelijk engagement dezelfde wegen gingen. Zijn vader, Leon Bibb, was zanger en activist; om hem heen klonken de stemmen van de folkscene en de burgerrechtenbeweging. Als jongen praatte Eric met Bob Dylan over gitaar en kreeg hij één advies: houd het eenvoudig. Je hoeft die ontmoeting niet de geboorte van het nummer toe te schrijven. Het volstaat om de les te onthouden terwijl je

luistert: een paar goed geplante woorden kunnen het gewicht van een heel verhaal dragen, als stevige balken onder een oud dak.

Samen met Charlotte Höglund geschreven, verscheen *Don't Ever Let Nobody Drag Your Spirit Down* al op *Good Stuff*, opgenomen in 1997. Contrabas, lage kalimba, slide, banjo-mandoline en mondharmonica verweven zich als hout, metaal en snaren in een kleine klankwerkplaats. In 2001 nam Bibb het opnieuw op voor *Painting Signs*: Wilson Pickett kreeg een centrale vocale rol en het nummer opende zich richting gospel. Er bestaat ook een latere versie met Rory Block en Maria Muldaur.

Er is geen verblindende solo nodig om het te laten werken. De regel is **eenvoudig, klankrijk, gedenkwaardig, gemeenschappelijk en direct**: een draad die iedereen kan oppakken en aan de buurman kan doorgeven. Het nummer wist niet uit wat een mens kan neerslaan; het legt wel een grens aan wat die pijn in zijn plaats mag beslissen. De waardigheid blijft, als een vlam uit de wind: ze flakkert, maar geeft niet toe.

> ***Hoe zwaar weegt het om op te groeien in een huis waar muziek en burgerrechten dezelfde taal spreken, als je besluit over pijn te vertellen zonder haar je eigen stem te laten schrijven?***

LUISTER

***Don't Ever Let Nobody Drag Your Spirit Down* — Eric Bibb — staat in onze playlist Acoustic Blues, Roots & Dust.**

Eric Bibb. Elke vrijdag bijgewerkt. Op het gehoor gekozen.